

Film seyretmek ne zor geliyor. Çok yavaş. İnsanlar sevdikleri filmleri paylaştığında kendimden utanıyorum. Ne ara böyle oldum? Korkutucu bir şey. Müzik de dinlemiyorum. Ruhum öldü galiba. Belki defnettım de haberim yok.

İki saat bir ekranın önünde bulunmam gerekiyorsa, filmin gerçekten güzel olması gerek. Elim telefona gidiyor, bir şeyler okuma ihtiyacı duyuyorsam ya film iyi değildir ya ben. Uzun zamandır böyle bir filme de rastlamadım. İşlerden bir iş gibi *yapmam* gerekince zevkle ilgisi kalmıyor.

Övündüğüm bir tavır değil bu. Aslında kendimi hayli sıkıcı bulmaya başladım. Biraz önce ikibuçuk saat Osmanlıca sözlüğün kelimeleriyle oynadım ve herhangi bir şey seyretmekten daha zevkli geldi. Fazla çalışan insanlara endişeyle bakarım ben, kendim de az çalıştığımından değil ancak *ineklik* tabir edilen davranış birşeylerden kaçmak gibi gelir. İşkolik adamların derdi daha fazla iş yapmak değil, sıkıldıkları hayatlarında kendilerine tutunacakları bir dal bulmak.

Velakin, işte, bıraksam aynı kuyuya ben de düşeceğim. Hayatım angarya dolu ve çocuklar ufak, o kadar kopmak mümkün olmuyor ancak büyük işlere dalıp, bir daha konuşma ve yazma ihtiyacı duymayacak kadar dalıp, hayattan kopmaktan korkuyorum.

Bu korku, belki de, hala yazıp çiziyor, dünyada neler olduğunu takip ediyor oluşumun da sebebi. Hayatımda *gerçekten* ilgiyle takip ettiğim ve beni doğrudan ilgilendiren konu bulmak zor. Doğrudan ilgilendiren konuları ilgiyle takip etmiyorum ve ilgiyle takip ettiklerimin hayatımda pek etkisi yok. Bu da böyle tuhaf bir durum.

Kafirun suresi **ben sizin taptıklarınıza tapmam** diye başlıyor. Önce bir red var. Bu reddten sonra **siz benim taptıklarına tapmazsınız** diye devam ediyor.